

anvendeligt. Alt, hvad dette Lovforslag kan give Anledning til, er fuldstændig dødt og magtesløst, saasnart der sker Dødsfald, saa er der ingen-somhelst Skjelnen af Fælleseeie længer. Det er udtrykkelig forudsat i Loven, at den gjælder kun for levende Live. Den gjør ikke ringeste Fordring paa at komme ind paa Formuefællesomraadet efter Døden, og det er dog væsentlig det, som navnlig det ærede Medlem fra 5te Kreds (Oyenbøll) saa tidt og saa stærkt har betonet, og som ogsaa til en vis Grad blev betonet af den ærede sidste Taler. Det forekommer mig dog at være soleklart og selvsølgelig, at Lovforslaget ikke kan finde Anvendelse, saasnart der sker Dødsfald. Jeg skal af Hensyn til, at jeg mener, at Lovforslaget i og for sig er let at overse, ende mine Udtalelser med den Bemærkning, at jeg sætter megen Pris paa, at det Lovforslag, der nu foreligger, bliver op-høiet til Lov.

Formanden: 3die Landsthingsmand for 5te Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Oyenbøll: Jeg vil blot gjøre en Bemærkning overfor den ærede sidste Taler, der jo paa ingen Maade har læst Lovforslaget, som det maa læses, naar han siger, at saasnart en af Ægtefællerne dør, gjælder Lovforslaget slet ikke. Før jeg da spørge det ærede Medlem, hvorledes han vil forstaa det, naar der i Lovforslagets første Punktum siges, at Kvinden har Ret til i levende Live at raade over sit Gods. Naar hendes Mand dør, er hun jo i levende Live, og skulde hun saa ikke have Lov til at raade over sit Gods, skulde det saa gaa ind i Fællesboet? Ja, det vilde maa-ske være meget forstaaeligt; men Ingen kan læse det saaledes. Paa den anden Side, naar der staar i andet Punktum, at saadant Gods hester ikke for Gjæld, Manden har stiftet, hvorledes kan det ærede Medlem saa faae denne Udtalelse i Loven fortolket derhen, at, saasnart en af dem dør, skal dette Gods heste for Gjælden? Det er aldeles umuligt. Min ærede Kollega her ligeoverfor (Rump) fremdrog et Exempel, som er saa slaaende, at jeg ikke kan lade være at gjentage det. Vi have en gammel Bestemmelse i Chr. V's Lov, som siger, at, naar et Bo skal deles, da skal først, førend Nogen arve kan, al den bortskyldige Gjæld betales. Det er paavist aldeles klart, at, naar Konen dør først, saa staar her i Loven, at det, hun efterlader som Særformue, kommer ikke Gjælden ved. Det kan ikke afdisputeres, og altsaa faae vi det Særhyn, at Gjælden ikke betales deraf, men at de Paagjældende arve hendes Særformue uden Hensyn til, om Gjælden betales eller ikke. Det er en saadan Forrykkelse af det hele Forhold, at alene denne Grund er tilstrækkelig til at slaa hele Lovforslaget ihjel.

Magen: Jeg vil blot tillade mig den Bemærkning til en Begyndelse, at jeg vil stemme mod det første Ændringsforslag, som gaar ud paa, at Retten isølge Lovforslaget kun skulde indtræde, naar det ægtefællige Samliv er høvet; thi det forekommer mig, at denne Tilfætning vilde sætte Præmie for, at Hustruens Løb sin Vei. Hun faar derved en Raadighed, naar hun gaar sin Vei, som hun ikke har, saalænge hun bliver hos Manden. Det forekommer mig, at det vilde være en aldeles unaturlig Ordning. Hvad jeg mener er, at man ikke maa bestemme Formueforholdet mellem Ægtefæller paa en saadan Maade, at der ligefrem bliver sat en Præmie for at skilles ad. Det vilde der blive i dette Tilfælde, og det er det Afgjørende for mig til at stemme mod Ændringsforslaget, og jeg vil tilføie, at forsaavidt Ændringsforslaget bliver vedtaget, vil jeg stemme mod hele Loven. Et æret Medlem mente, som det forekommer mig, at det var bedre, naar Forholdet mellem Ægtefællerne var blevet saaledes, at denne Lov kunde faae Betydning, at de saa skiltes ad. Nei, det er dette, som jeg ikke kan være enig i. Jeg mener netop, at vi skulde holde Ægtefællerne saameget som muligt til at leve sammen, at vi saavidt muligt skulde gennemføre en Ordning, som forhindrer, at de skilles; og det tænker jeg mig netop, at dette Lovforslag kan medføre, at det kan blive muligt for Hustruen at holde ud hos Manden, medens hun under andre Omstændigheder vilde blive nødt til at søge Skilsmisse. Sæt f. Ex., at en Hustru har en Mand, som er drikfældig osv., og hun saa efter Omstændighederne er udsat for, at han bortfølger Alt, hvad Lidt de nu have at leve af; saa er det jo dog givet, at dette Forslag vil beskytte hende mod denne Mulighed. Hun vil altfaa da kunne holde ud at leve sammen med Manden, medens der ellers ikke er anden Udvei end at blive selvraadig gennem Separation. Det er derfor, jeg netop mener, at dette Forslag er heldigt, forsaavidt det i visse Tilfælde forhindrer Skilsmisse. Det er min Hovedbetragtning, at Skilsmisse skal man ikke indlade sig paa under nogen Omstændighed, men gjøre den saa vanstelig som muligt. Folk kunne overveie Sagen, inden de gifte sig; men have de gjort Skridtet, saa skulde de, som Chr. V's Lov saa smukt siger, bære det, hvad der saa kan hende, som et Kors, Gud har dem paalagt; Skilsmisse skal Lovgivningsmagten ikke paa nogen Maade begunstige. — Saa blev det sagt, at dette Lovforslag skulde have skabelige Følger, fordi Hustruen nu kunde tro, at hun havde Raadighed over Boet, og i det Hele taget en friere og behageligere Stilling end tidligere, og man saa kunde være udsat for, at hun brugte det, hun for-tjente, til allehaande unyttige Ting istedetfor at anvende det til Bedste for Boet. Jeg tror,